

BAKERY

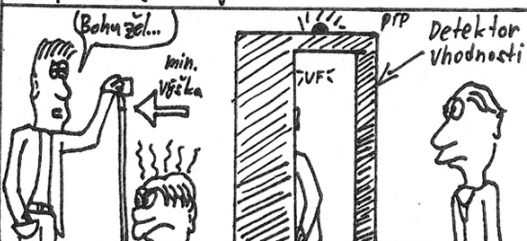
STUDENTSKÝ
ČASOPIS GJP

ŘÍJEN 2014

1. ČÍSLO

DOBYLI JSME PAŘÍŽ

Každý člověk se touží dostat mezi elitu. K tomu ovšem vede dlouhá a složitá cesta plná nejrůznějších úskalí

Panta rhei...

Už je tu zase nový školní rok. Sotva jsme se rozkoukali po letních prázdninách, vracíme se do školy po těch podzimních. Pokud budeme měřit školní čas podle prázdnin, máme čtvrtinu za sebou. Vše plyne. I naše redakce se pomalu dala dohromady a přináší Vám nové číslo časopisu v tomto školním roce. Přestože hlavní tahouni z našich řad úspěšně složili maturitní zkoušky a opustili nás, povedlo se nám upéct opět pár křupavých článků. Dozvíte se o studiu v Anglii a seznámíte se s bezprostředními dojmy nováčků na našem gymnáziu, vhod Vám zajisté přijdou i rady, jak přežít sporták a jak zvládnout nástrahy maturity. Po studiu dobře míněných rad si můžete odpočinout u reportáže z Paříže nebo zavítat na starý židovský hřbitov. Nepřijdete ani o aktuální novinky ze světa filmu a knih. A to rozhodně není vše...

Přeji Vám hezké čtení a příjemně strávený čas na půdě gymnázia.

Libuše Mikulecká

OBSAH:

2	Židovská Praha
4	A teď trochu literatury
6	Jak přežít sporták
7	Labyrint: Útěk
9	Dobyli jsme Paříž
11	Nový přírůstek
15	Primáni na naší škole
16	Momentky z Anglie...
17	Jak se nestát kofeinoholikem
19	Jak jsme se ocitli v offsjdu
21	Komiks na závěr
22	Barevné pátky

ŽIDOVSKÁ PRAHA

Třídy čtvrtého ročníku se konečně dočkaly slibované exkurze, která byla na konci minulého roku z technických / organizačních / kdovíjakých důvodů odložena. Ale jelikož exkurze máme všichni (včetně profesorského sboru) tak rádi, nemohli jsme tuhle jen tak vynechat.

A tak jsme se v pondělí 6. října nesešli v lavicích, ale před školou u autobusu. Na opozdilce se tentokrát překvapivě čekat nemuselo. V průběhu nastupování (složitý a zdoluhavý to proces) se ovšem vynořil jiný potenciální problém – málo míst v autobusech. Nějak jsme se ale nakonec naskládali, takže jsme mohli vyrazit směr Praha, konkrétně její „židovská čtvrť“, tedy Josefov na Praze 1.

Na místo jsme dorazili už bez problémů. Doslova na každém kroku nás vítaly tváře kandidátů do senátu, zastupitelstev a magistrátu, neboť bylo necelý týden před komunálními volbami. Hned u první plánované zastávky se ale vše začalo opět komplikovat. Z organizačních důvodů jsme museli trochu přeskupit program. Popošli jsme tedy o několik ulic dál, kde už nám přidělili průvodce (mimochodem - velmi sympatický chlapík s nadšením

pro věc), a tak mohla exkurze začít.

Prvním navštíveným místem byla Klausová synagoga (náhodnost se jménem našeho exprezidenta je čistě náhodná). Pan průvodce nás seznámil nejen s historií budovy a její architekturou, nýbrž i se základními pojmy týkajícími se judaismu. Největším turistickým tahákem v této synagoze je pravděpodobně ručně psaná tóra navinutá na dva obří dřevěné válce. Po cestě k další synagoze nám průvodce ještě vyprávěl o Židech v Praze, tedy hlavně o Josefově a jeho bohaté a z velké části neveselé historii.

Další zastávkou byla Pinkasova synagoga. Ta slouží jako památník připomínající holokaust Židů. A nutno uznat, že je to památník značně působivý – zdi chodeb i hlavní síně jsou od shora dolů hustě popsány 80 000 (ano, osmdesát tisíc!) jmény zavražděných českých Židů. Tedy s výjimkou přední stěny, na které je jen 24 jmen... Jsou to jména koncentračních táborů, kde k těmto masakrům docházelo. Ani nemusím podotýkat, že celé místo má velmi pietní a pochmurnou atmosféru.

Neméně působivý a možná ještě trochu autentičtější zážitek ovšem čeká návštěvníka i

v prvním patře Pinkasovy synagogy. Zde jsou totiž vystaveny obrázky židovských dětí, „umělecké“ ale i takové, které zachycují každodenní výjevy z táborů smrti. Zdaleka ne u všech děl se podařilo zjistit alespoň jméno autora. Pod mnohými kresbami však stálo na cedulce místo data návratu datum úmrtí.

Následně jsme se přesunuli na Starý židovský hřbitov, který jsme si, opět za poutavého vyprávění pana průvodce, celý prošli. Hřbitov fungoval v 15. – 18. století (nejstarší náhrobní kámen je z roku 1439), takže nyní má už také jakýsi „punc historie“. Většina náhrobků je už zchátralá, každopádně to také dodává celému místu tu správnou atmosféru. Nejzajímavějším faktem asi je, že židovští hrobníci dokázali velice chytře, s mírnou nadsázkou, šetřit místem. V některých místech je prý až 12 vrstev hrobů nad sebou. Na běžně velký hřbitov se tak vešlo až několik desítek tisíc zesnulých. Hned vedle hřbitova stojí obřadní síň, kde kdysi pohřební bratrstvo provádělo očistu zemřelého včetně poslední manikúry.

Poté jsme si šli prohlédnout synagogu Staronovou. Ta jako jediná stále

slouží k náboženským obřadům a konají se v ní bohoslužby, tudíž jsme si všichni (tedy jen chlapci) museli nasadit na hlavu kipu neboli jarmulku. A navzdory všem povídačkám a předsudkům jsme ji dostali zcela zdarma a mohli si ji nechat! Lepší suvenýr jsme si opravdu odvézt nemohli. Je to sice jen obyčejná, látková jarmulka s logem muzea, ale konečně se můžu všude chlubit: „Jo, já mám doma ve skříni jarmulku.“ (Což byl vždycky můj sen.)

Na závěr naší exkurze jsme navštívili ještě krátce Španělskou synagogu. Ta je ovšem typickou „sakrační architektonickou památkou“ (všichni obdivovatelé a znalci architektury mi jistě prominou), kde vše, na rozdíl od ostatních námi navštívených synagog, působí velmi okázale a naaranžovaně. To mě spolu s nekonečným davem turistů jaksi vytrhávalo z atmosféry, kterou nastartovala předchozí místa. A také už jsme měli všichni hlad,

takže jsme vyrazili na poslední zastávku – oběd.

Ze vši té historie, kultury a dalších informací člověku opravdu vyhládne. Naštěstí na Praze 1 není problém najít restauraci (zajímavé, že vždycky padne volba na KFC), takže nebyl problém ani tuto nesmírně zajímavou, velmi poučnou a v leccem obohacující exkurzi korunovat vydatným obědem. Jak jinak.

František Kopřiva, 4. B

A TEĎ TROCHU LITERATURY

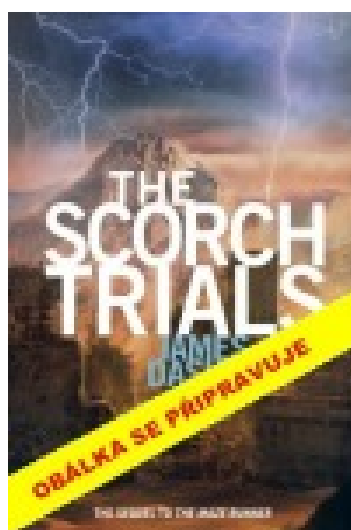
Tak tahle kniha vyšla v roce 2013. Je o dívce Pie, která nemůže zemřít. Žije izolovaná od okolního světa. Jejím úkolem je počít novou rasu, která porazí smrt. Jednoho dne do Malé Cam přibude nová vědkyně Harriet, které sem tam vyklouzne slovo o vnějším světě. A v den Piiných sedmnáctých narozenin nalezne Pia díru v plotě. Neodolá však a navštíví džungli Amazonského pralesa. Setkává se s domorodým chlapcem Eiem i ostatními domorodými lidmi. A takhle je navštěvuje, jak jen to jde, ale aby nebyla zpozorována. A když už jí vědci chtějí zasvětit do toho tajemství nesmrtelnosti, vše se zvrtně, protože to tajemství je horší, než si Pia zpočátku myslela.

Doporučuji pro ty, kteří mají rádi přírodu a trochu romantiky. :o)

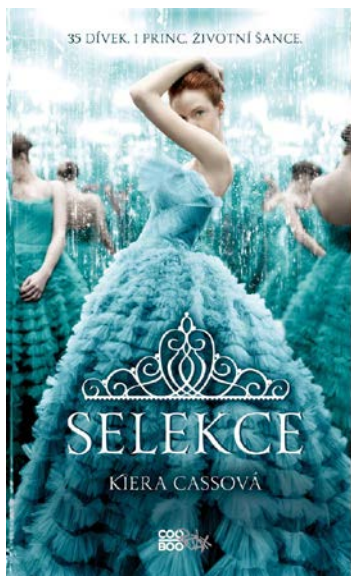

Tuhle fantasy knihu musí znát snad každý – nejen, že vyšla letos, ale od 18.9. ji dávají i v kině. Je o Thomasovi, který se probudí ve výtahu a nepamatuje si nic kromě vlastního jména. Vynoří se do světa, kde žije asi šedesát dospívajících chlapců, kteří se naučili přežít v naprosto uzavřeném prostředí. Každých třicet dní se objeví nový chlapec. Původní skupina je už na místě asi dva roky a marně se snaží uniknout labyrintem, který obklopuje jejich životní prostor. Už se vzdávají naděje. Pak se ale objeví dívka v bezvědomí a jejich svět se začne měnit...

Jestli vás zaujala, těšte se na další díl – Zkouška ohněm! ☺

Zkouška ohněm má vyjít asi 1.12.2014. Nalezením cesty z labyrintu tu mělo skončit... Už žádné hlavolamy. Žádné proměnné. A žádné běhání. Thomas byl přesvědčený, že když se jim podařilo uniknout, vrátí se on i Placeři ke svým dřívějším životům. Nikdo však ve skutečnosti netušil, do jakého života se vracejí. Země, sežehnutá slunečními erupcemi a spálená novým, krutým klimatem, se změnila v pustinu. Pro Placery běhání zdaleka neskončilo. Namísto svobody zjišťují, že mají před sebou další zkoušku. Musejí překonat Spáleniště, nejvíce sežehnutou část planety, a do dvou týdnů dorazit do bezpečného útočiště. A organizace ZLOSIN se postarala o to, aby uzpůsobila proměnné a nastavila šance v jejich neprospěch. Thomase čeká zkouška ohněm. Bude věčně vydán ZLOSINu na milost?

Novinkou je také série Selekce, jejíž další díly (Elita a První) teprve vyjdou. Pro třicet pět dívek je Selekce životní šancí. Příležitostí k útěku od života, který jim byl stanoven od narození. Být obklopena světem třpytivých šatů a drahocenných šperků. Žít v paláci a soutěžit o srdce krásného prince Maxona. Ale pro Americu Singerovou je Selekce noční můrou. Znamená to pro ni otočit se zády ke své tajné lásce Aspenovi, který je o kastu níž než ona. Nechce se jí odejít z domova a vstoupit do nelítostné soutěže o korunu. Pak America potká prince Maxona. Postupně začne zpochybňovat všechny plány, které si předsevzala – a uvědomí si, že život, o kterém vždycky snila, si už nemůže v porovnání s budoucností představit.

Letos také vyšel druhý díl Sirotcince slečny Peregrinové – Podivné město. Jacob Portman se vydává se svými novými přáteli na cestu do Londýna, podivného hlavního města celého světa. Doufají, že zde naleznou lék pro svou milovanou ředitelku, slečnu Peregrinovou. Jenže ve městě ničeném válkou číhají nečekaná překvapení na každém rohu. A než Jacob dovede podivné děti do bezpečí, musí učinit důležité rozhodnutí, které se týká jeho lásky k Emmě Bloomové.

Pavλίna Lenghartová 3.O

JAK PŘEŽÍT SPORTÁK

Sportovní pobyt. Někdo jej s nadšením vyhlíží, ale najdou se i tací, kteří by se této školní akci raději vyhnuli. Zklamali vás, pokud nemáte tzv. individuál nebo nějaké vážné zranění, prakticky nemáte šanci se z něj vykrotit. Čeká vás náročných pět dnů protkaných fyzickými aktivitami, kde pány vašeho života a smrti jsou učitelé tělocviku. Ale s trochou dobré vůle a vynalézavosti si nakonec z pobytu v rekreačním středisku Lites můžete odnést spoustu dobrých zážitků. Stačí se jen vypořádat s několika hlavními nástrahami.

Tou první je cesta na kole. Na tu moc triků neexistuje. Pár šťastlivců, kteří bydlí dál od školy a zároveň se jejich bydliště nachází na trase vedoucí do obce Borovice, poblíž které se středisko nachází, mají nyní právo se vítězoslavně pousmát. Většinu z vás ale jednoduše čeká trasa přibližně 20 kilometrů dlouhá. Zde vám můžu doporučit snad pouze jednu věc - a to najít si člověka, který rád jezdí „pohodovým“ tempem a se kterým se vám příjemně konverzuje. Tím si cestu alespoň částečně zpříjemníte.

A nyní pozor, následující informace může mnohé z vás značně znepokojit. Nechci tu nikomu dělat špatnou reklamu, ale pokud máte jako operátora T-mobile, téměř určitě budete mít mizivý až žádný signál. Hovory ve vnitřních prostorech jsou passé. Naštěstí, když vyjdete z budovy, signál se nepatrně zlepší a vy máte šanci dovolat se, kam potřebujete. Další nevýhodou je, že místní Wi-fi síť je nefunkční. Že máte internet v mobilu? Středisko Lites si poradí i s tím. Spoustě lidí (včetně mě) se za

celý pobyt nepodařilo připojit na internet. Možná by nebylo od věci zkusit si 5 denní internetovou abstinenci nanečisto, ať víte, co vás čeká.

Další na seznamu je samozřejmě jídlo. Zde se o žádnou tragédii nejedná, jídlo se řadí do kategorie "neurazí, nezaujme". A když vám náhodou jídlo nesedne, pořád si můžete zavolat do pizzerie v Mnichově Hradišti, které se nachází v blízkosti střediska. Číslo si doporučuji vyhledat a uložit ještě před sportákem a to kvůli již zmíněným problémům s internetem.

A na závěr varování - pozor na nadměrnou fyzickou aktivitu! Po letošním sportovním kurzu se ukázalo, že naši profesori sice podporují naši iniciativu sportovat, ale ze záhadných důvodů se jim nezamlouval volejbalový turnaj ve čtyři hodiny ráno... Nyní mi zbývá už jen popřát všem budoucím třetákům příjemný pobyt ve středisku Lites a doufat, že vám mé rady alespoň částečně pomůžou.

Helena Witczakova 7.O

LABYRINT: ÚTĚK

Skupina několika chlapců je nucena přežívat na placu obklopeném záhadným labyrintem. Jediná cesta ven je skrze něj. Jak se jim dařilo utíkat před nástrahami tajemného bludiště, režisérské premiéry a (ne)oblíbeného žánru adaptací románů pro teenagery?

Thomase vyvezl podzemní výtah na louku obehnanou velikými -neprostupnými zdmi. Nepamatuje si nic, zpočátku ani své vlastní jméno. Stejně jako dalších padesát kluků, kteří na něj čekali. Vybudovali si na louce (svém Place) přístřešky, pěstovali zeleninu, hledali cestu labyrintem a snažili se rozlousknout tajemství důvodu jejich pobytu. Vybudovali si svou vlastní komunitu se striktně danými pravidly a přísnými tresty za jejich porušení. Každý měsíc výtah přivezl někoho jiného spolu se zásobami jídla a nářadím. Tak to bylo po celé tři roky. Ale brzy se to mělo změnit... Pár dní po Thomasovi výtah nečekaně přijede naposled-a přiveze dívku, která vykřikne jeho jméno. Zvědavý Thomas se rozhodne přijít všemu na kloub, a hlavně- dostat se ven.

Další z žánrů postapokalyptických filmů pro pubertáky na motivy knihy *Nějakého neznámého, ale zcela jistě výborného spisovatele* je tady. A mile překvapil. Jde o opravdu akční film, s dusivou atmosférou a až hororovými prvky. Není tu otravná milostná zápletka (konečně správná holka- po všech

hází kameny a za celou dobu řekne tak deset vět). Film působí dospěle, jistého tíživého pocitu se nezavírá po celou dobu a netušíte, koho vám labyrnt schlamstne jako dalšího- příkladem buď to, že na začátku je více mrtvých než přibývajících. Film tak splňuje vše, na co navnadil trailer. Jak už tak ale bývá, jistým chybám se vyhnout nedalo, to však nahrazují dobře natočené akční (hlavně běžecké) scény a rychlý spád. Divák se za celé dvě hodiny vůbec nenudí, a když nemyslí na těch pár děr ve scénáři, užije si každou minutu (a mně by ani nevadilo, kdyby jich pár přidali). Mínusem je někdy až moc chaotická kamera a otevřený konec. Ten některé navnadí na další díly a druhé dost otráví. Snad budou všechny nevyřešené otázky příště zcela zodpovězeny. Pokračování by mělo mít premiéru právě za rok, 18. září 2015 a zřejmě ponese název po knižní předloze: *The Maze Runner: The Scorch Trials* (v češtině má vyjít začátkem prosince a v překladu by měla znít *Zkouška ohněm*). Celá série od Jamese Dashnera obsahuje tři knížky a jeden příběh jim předcházející-prequel.

70%

Podobné filmy: Kostka, HungerGames

Viděno: kino Cinestar, s titulky

Předloha (James Dashner):nečtena

Režie:WesBall

Hrají:DylanO'Brien (Thomas),KayaScodelariová (Teresa), WillPoulter (Gally),

Thomas Brodie-Sangster (Newt)

Šťouravé poznámky:

- během projekcí 19. září činil úhrn tržeb 11,25 milionů dolarů, což představovalo – při srovnání v rámci žánru – více než dvojnásobná čísla oproti filmům *Dárce* (4,75 mil.) a *Hostitel* (5,3 mil.), ale jen asi polovinu tržeb filmu *Divergence* (22,8 mil.). (slečnaWikina)
- herečka KayaScodelario byla jednou z adeptek na roli Katniss v *HungerGames*
- studio Fox uvažovalo s udělením režie pro Catherine Hardwickovou, režisérce prvního *Stmívání*.
- údajně má být na Place okolo padesáti kluků. Jak je to možné, první přišel před třemi roky a další přibývali po měsíci. To je tak 36 lidí. A co ti, co sežral labyrint?
- původně neměl být DylanO'Brien do role Thomase obsazen, protože režisérovi se nelíbil jeho účes, zdál se mu „příliš MTV“. Změnil svůj názor až poté, co viděl jeho fotku, na které nemá vlasy nagelované.

Tereza Klabanová, 1.B

DOBYLI JSME PAŘÍŽ

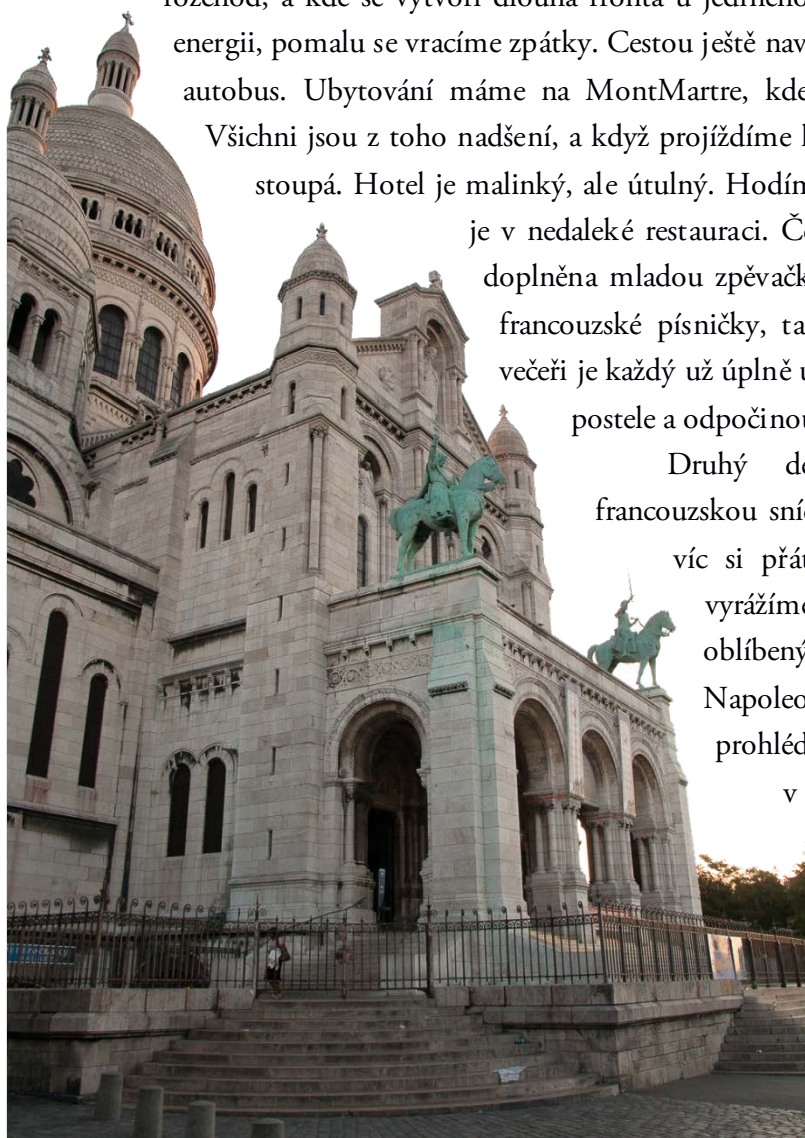
Ve středu 8.10. 2014 se scházíme ve 4 hodiny odpoledne před naší školou, nakládáme zavazadla a vydáváme se do města plného módy, historických památek a policistů na kolech- do Paříže. Do města, kde sluchátka Beats jsou povinnost asi jako Škodovka v Boleslavi.

V noci přejíždíme Německo a ráno kolem osmé hodiny zůstáváme stát v nekonečné koloně pár kilometrů před Paříží. Paní průvodkyně, a také bývalá profesorka našeho gymnázia, Daniela Marcjaniková nás už nenechá spát a začíná energicky vyprávět různé zajímavosti o Paříži. První zastávka je Eiffelovka, která je i přes svoji krátkou historii nejvýznamnější památkou celé Francie. Ti nejodvážnější z nás si troufnou vyjít až do druhého patra pěšky a zbytek se sveze výtahem. „A jsme nahoře! Uff, to je výška!“ A to jsem si vždycky myslela, že výšky mi vůbec nevadí. Času máme dostatek, a tak si každý vyfotí Eiffelovku ze všech úhlů, anebo přihlíží nekonečnému boji policistů na kolech a kluků, kteří dole neúnavně prodávají suvenýry v podobě malých Eiffelovek. Je krátce po jedné hodině a my se přesouváme k Seině, řece, která dělí Paříž na historickou a moderní čtvrt, a vyrážíme na poznávací plavbu lodí. Všichni už trochu ztrácí síly, ale přestávka na jídlo je ještě daleko. Další zastávka je u Vítězného oblouku a následuje krásná procházka po Champs-Élysées, kterou ocení hlavně holky, protože je to ulice plná obchodů s oblečením (už vím, proč se Pařížská jmenuje Pařížská). Jen škoda, že nebyl čas trošku sisanakupovat. Kousek pod Champs-Élysées je park, ve kterém přichází slíbený rozchod, a kde se vytvoří dlouhá fronta u jediného občerstvení široko daleko. Když načerpáme energii, pomalu se vracíme zpátky. Cestou ještě navštívíme nádvoří Invalidovny a jdeme čekat na autobus. Ubytování máme na MontMartre, kde je postaven jeden sexshop vedle druhého.

Všichni jsou z toho nadšení, a když projíždíme kolem známého Moulin Rouge, nadšení ještě stoupá. Hotel je malinký, ale útulný. Hodíme kufry na pokoj a vyrážíme na večeři, která je v nedaleké restauraci. Čeká nás jídlo o třech chodech a atmosféra je doplněna mladou zpěvačkou, která má skutečně talent a zpívá známé francouzské písničky, takže se chvílemi i u jídla prozpěvujeme. Po večeři je každý už úplně unaven a jsme rádi, že můžeme jít konečně do postele a odpočinout si po náročném dni.

Druhý den ráno máme připravenou typickou francouzskou snídani- bageta, croissant s nutellou a džus. Co víc si přát! V 8:15 už nastupujeme do autobusu a vyrážíme na zámek Fontainebleau, který byl oblíbeným sídlem známého francouzského vojevůdce Napoleona. Dostáváme rozchod, abychom si prohlédli zámek spolu se zahradami, které jsou spíše

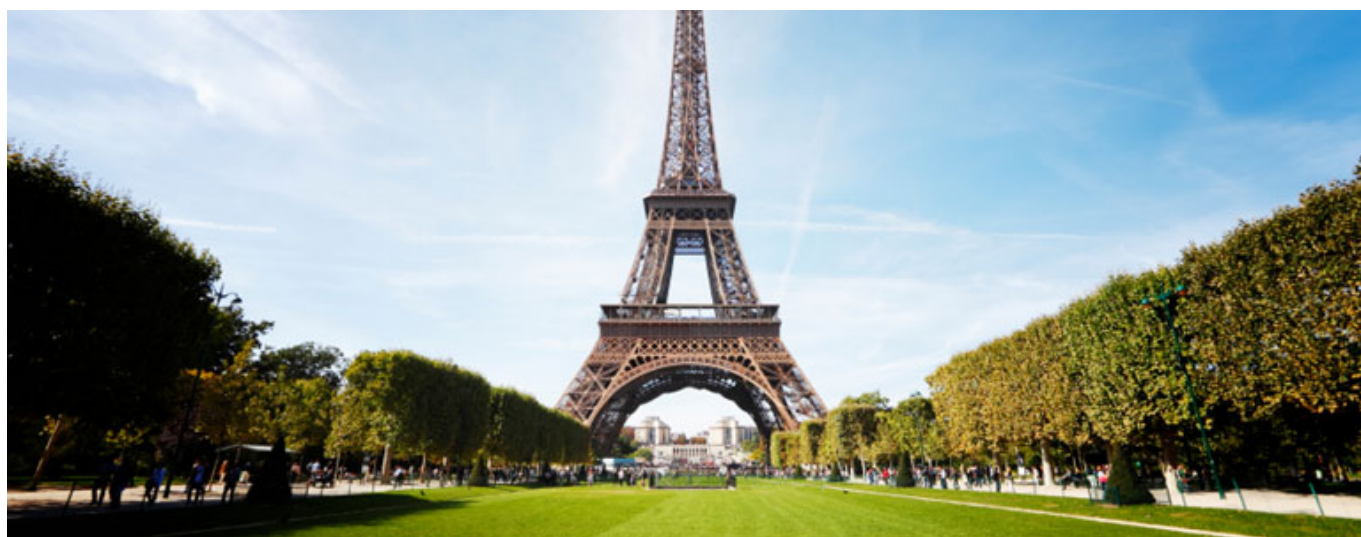
v anglickém než francouzském stylu. Asi kolem jedné hodiny vyrážíme do Versailles, kde byla natáčena oblíbená francouzská hrdinka Angelika Markýza Andělů. Zámek je opravdu obrovský a plný japonských turistů, kteří si tam snad fotí i záchody. Jeden by řekl, že jich nemůže být zase tolik, když Japonsko nepatří ani k největším, ani

k nejlidnatějším státům, ale jak se shodujeme s paní průvodkyní, tak jsou snad opravdu všude. Zámek proběhneme asi během 45 minut a pak už se můžeme soustředit na to, díky čemu je toto místo tak slavné-zahrady. Anglické slovo *awesome* je pro ně málo. Máme zhruba 3 hodiny na prohlídku a stíháme to jen tak tak. Cestou k autobusu se ještě chvíli necháme otravovat od prodejců Eiffelovek a hurá zpátky do Paříže. Projíždíme moderní čtvrtí La Defence, která je ale docela ponurá, protože tam většinu prostoru tvoří kanceláře a po pracovní době se čtvrt téměř vyliční. Francouzi hodně usilují o to, aby se to změnilo, a tak sem přesunuli část univerzity se studentskými kolejemi. K hotelu přijíždíme kolem sedmé hodiny, dáme si na pokoj věci a vyrážíme se projít k bazilice Sacre Cour, kde je tak moc živo a veselo, že tam prostě člověk nemůže mít špatnou náladu. To je asi jeden z důvodů, proč se tam schází tolik lidí. Vchod do baziliky dekorují živé sochy a jedné z nich se povede mě vylekat. „No teda! To jsem nečekala.“ Pak zavítáme také do umělecké uličky, kde je doslova malíř na malíři. Po krátkých zmatcích jdeme do stejné restaurace jako včera a asi do 10 hodin večeříme. Vracíme se na hotel a jdeme si odpočinout na další den.

A je tu poslední den našeho výletu. To to ale uteklo. Po snídani opouštíme hotel a míříme do historické čtvrti Paříže. Řidiči nás vyloží u Pantheonu, kde začíná docela dost pršet. Anglické počasí nás ale nezastavuje (jsme přece ve Francii) a pokračujeme v naší prohlídce. Další zastávkou je univerzita Sorbonna a kaple, která k ní patří. Dovnitř do univerzity nás bohužel nepouští, a tak pokračujeme k Notre Dame, kde máme hodinový rozchod. Poté míjíme Justiční palác a vězení, ve kterém byla zavřena samotná Marie Antoinetta před svojí popravou. Už nám zbývá pouze jedna památka, kterou je Paříž proslavena. Louvre. Cestou si ještě prohlížíme známý most Pont des Arts, který je celý ověšen zámečky. To je romantika! U Louvru dostáváme dostatečně dlouhý rozchod, který každý využívá, jak uzná za vhodné. Někdo se jde najíst, jiní obdivují krásy Mony Lisy a zároveň lamentují nad velikostí obrazu a někdo navštíví Apple store a obdivuje krásu nového iPhone 6, na který se tam tvoří fronty. Pak ještě dostáváme krátký rozchod v ulici se suvenýry a už pomalu vyrážíme k autobusům. Cestou se ještě zastavujeme na náměstí, kde byla popravena Marie Antoinetta a Ludvík XVI. Před autobusem předáme ještě dárek paní průvodkyni a řidičům jako poděkování vyrážíme zpátky do České republiky.

Aneta Krátká 8.O

NOVÝ PŘÍRŮSTEK

Po prázdninách nastoupilo na naše gymnázium opět spousta nových studentů. Kromě třídy pro naše nejmladší, se otevřely také tři třídy čtyřletého gymnázia. Zajíí pro ně bylo měsícem největších změn. Co říkají na školu a na své nové spolužáky?

Nástup na jinou školu, zvyknutí si na nové prostředí, vytvoření třídního kolektivu a mnoho dalších věcí. Někteří nastoupili společně s kamarády, jiní úplně sami. Lidé vnímají a snáší změny odlišně, proto vše z toho bylo pro každého jiné. *Takže jak to všechno vidí noví studenti?*

Ptali jsme se i několika dalších studentů a z odpovědí na naše otázky jsme došli k závěru, že většině z nich se škola líbí a je s ní spokojená, někdo opravdu hodně. Spolužáci jsou podle někoho v pohodě, podle jiných super, nebo dokonce nejlepší. Adaptační pobyt byl velmi dobrý, studenti se poznali, i když někdo by byl raději, kdyby se třídy vzájemně ještě více seznámily. A školní jídelna? Na tu jsou různé názory. Někteří jí hodnotí kladně a je podle nich lepší než na základní škole. Jiní mají názor přesně opačný, protože v porovnání s předchozí školou je zdejší jídelna horší.

Podle všeho to vypadá, že studenti si mezi sebou rozumí a na naší škole se jim líbí. Proto jim přejeme hodně úspěchů a mnoho společných a nezapomenutelných zážitků!

Václav 1.A

1) Co tě zde mile překvapilo?

Určitě přátelskost všech učitelů a vstřícnost. Opravdu většina z učitelů má zájem nám pomoci a stejně tak i ostatní spolužáci, protože jsou to lidi v pohodě a někteří inteligentní.

2) Co tě na naší škole zaujalo a proč sis ji vybral?

Já ani pořádně nevím, spíš protože není na nic zaměřená a obecně rozvíjí všechny znalosti.

3) Byl lepší kolektiv na základní škole, nebo tady?

Tady je lepší kolektiv, jednoznačně.

4) Změnil bys své rozhodnutí?

Určitě ne, nešel bych jinam. Ani nevím kam.

Eliška 1.A

1) Jaký je tvůj dojem z 1. měsíce školy?

Dobrý, akorát je trošku těžší si zvyknout na to, jak učí různí učitelé, na styl jejich učení. Ze začátku bylo těžší hledat třídy - například laboratoř fyziky a podobně. Ale jinak dobrý.

2) Co tě tady nemile překvapilo?

Někteří učitelé mají jiný styl učení, než jsem byla zvyklá a nedokázala jsem si nejdřív vůbec zvyknout.

3) Jaký učitel na tebe udělal nejlepší dojem?

Třídní je fajn, protože se k nám chová, dá se říct v uvozovkách, jako naše kamarádka, že není taková přísná a striktní.

4) Změnila bys své rozhodnutí?

Ne, to ne. Dá se tady zvyknout.

Petr 1.B

1) Jaký je tvůj dojem z 1. měsíce školy?

Každopádně je to super, čekal jsem, že to bude mnohem horší. Hlavně ten přístup a je to tady skvělé, všichni jsou v pohodě a je to fajn.

2) Co tě tady nemile překvapilo?

Nemile? Asi početnost nějakých předmětů, rozhodně čeština, to byl pro mě velký skok a jinak už nic.

3) Změnil bys své rozhodnutí?

Ne. Já bych nevěděl kam, takže ne.

4) Jaký učitel na tebe udělal nejlepší dojem?

No, to je dobrá otázka. Asi paní profesorka Dostálová, protože je naše třídní a připadá mi taková sympatická a fér, že hraje takovou férovou hru.

Jana 1.C

1) Jaký je tvůj dojem z 1. měsíce školy?

Velmi dobrý, je to tady mnohem lepší, než na základní škole.

2) Co tě tady mile překvapilo?

Noví spolužáci, noví učitelé a že můžeme jít kdykoliv do šatny, nebo tak.

3) Změnila bys své rozhodnutí?

Chtěla bych jít někam jinam, ale líbí se mi tady, takže tady klidně zůstanu.

Josef (Pepa) 1.C

1) Co tě tady nemile překvapilo?

Nemile Nebudu zdůrazňovat. Asi, že je toho mnohem víc než na základce, to je logické. Potom, že tady není taková sranda s učiteli jako na základce. Ti učitelé jsou moc ponoření do

učení, do toho, aby nám to řekli, než aby nám ty hodiny oživili.

2) Co tě na naší škole zaujalo a proč sis ji vybral?

No já jsem chtěl na gympl, protože ho mám nejbliž domova a líbí se mi, je to mnohem lepší, než Polívka, protože na Polívkovi jsou... (výbuch smíchu). No já nevím, prostě jsem sem chtěl a gympl je takový všeobecný, tak proto.

3) Jaký učitel na tebe udělal nejlepší dojem a čím?

No já nevím, ono jich je víc. Tak rozhodně naše třídní, paní profesorka Cymorková, protože ta je jedna z mála, která ty hodiny umí perfektně oživit, fakt se s ní člověk baví a vůbec nevnímá čas kolem sebe. A ti další: pan profesor Hluchý na tělocvik je dobrý a paní profesorka Tejnická je také dobrá.

Matěj (Mates) 1.C

1) Jaký je tvůj dojem z 1. měsíce školy?

Můj dojem z této školy je výborný, hrozně se mi tady líbí, mají tady hrozně hezké prostředí. (A teď nějaká negativa) Je to tady úplně na nic, pořád se tady člověk učí, nemá čas na ostatní věci, s učiteli není žádná sranda a je to horší než na základce.

2) Byl kolektiv lepší na základce, nebo je tady?

Tady je větší sranda s kolektivem, tady s Pavlíkem (spolužák), je to větší sranda než na základce. Tam také byli v pohodě lidi, ale tady je to takové víc fajn.

3) Změnil bys svoje rozhodnutí?

Ano změnil, ale nevím, kam bych šel. Ale gympl byl takové jediné řešení. Změnil bych to hned, kdybych věděl kam.

Eliška 5.0

1) Jaký byl pro tebe přechod z nižšího na vyšší gymnázium?

Ze začátku to bylo takový hodně těžký, třeba ten jeden týden jsme museli psát tak 15 testů. Nebo ne 15, ale prostě hodně a všichni na nás nadávají, jak jsme na tom špatně.

2) Změnil se váš kolektiv za ty 4 roky?

Hlavně teď - ten pátý rok - je to lepší, víc spolu držíme než předtím, už se tolik nepomlouváme, netvoříme takový skupinky, ale bavíme se skoro všichni se všema.

3) Jak se bavíte s prváky?

My se víc bavíme s těma C a i na tom adaptáku mě to přišlo, že bylo A s B, že tam jsou takový úplně jiný lidi ažese s náma vůbec nechtěj bavit, spíš oni jen mezi sebou.

4) Vyhovuje ti výběr učitelů, nebo byl lepší předtím?

My si zatím zvykáme, ale někteří učitelé mi fakt chyběj, třeba paní profesorka Mikulecká a některý mi zas nechyběj, ale ty nebudu jmenovat.

Jakub Vávra, Adéla Novotná, Sára Šimková

PRIMÁNI NA NAŠÍ ŠKOLE

ANEB ZE ZÁKLADKY NA STŘEDNÍ ŠKOLU

1.září nového školního roku se dveře našeho gymnázia otevřely pro primánky, nové studenty 8 letého studia.Některé jsme vyzpovídali a zjistili jsme spoustu zajímavých informací.

Prvním zpovídaným bude Denny (Tomáš Doležal), druhým Johanka Vondráková a třetím se stala Tereza Michálková ze 2.o, která nám prozradí, co se za rok jejího studia změnilo.

Denny (Tomáš Doležal)

1. Jak se ti tu líbí Denny?

Je to tu hezké.

2. Co bys tu změnil?

No...asi klučí záchody v 1.patře.

3. Jací jsou profesori?

Dobří, jen někteří jsou trochu přísní a je tu spoustu učení.

4. Jaký předmět tě baví?

Tělesná výchova, nemusím se na něj doma učit.

5. Tvoje koníčky?

Lyžování a cyklistika, na obě dvě disciplíny docházím do oddílu.

Johanka Vondráková

• Jak se ti tu líbí?

Je to tu pěkné a nejhezčí je asi učebna výtvarky

• Co bys tu změnila?

Ukládání tašek v jídelně.

• Jací jsou profesori?

Hodní a dokáží poradit.

• Jaký předmět tě baví?

Matematika, protože ji paní prof.Balažíková umí oživit.

• Tvoje koníčky?

Chodím na dramaťák sem na školu a také hraju na příčnou flétnu.

Tereza Michálková 2.o

• Co se změnilo za ten rok,co jsi tady?

Je to tu stejné, jen máme nové zajímavé předměty.

• Změnili se profesori?

Jsou trošku přísnější.

• Co třída?

Více kamarádský kolektiv, teda až na některé...A jsme hlučnější než minulý rok ☺

• Navštěvuješ tu nějaké kroužky?

Bohužel ne.

Děkujeme všem za rozhovor

Karolína Marksová 3.O Dorota Adamová 3.O

MOMENTKY Z ANGLIE...

"I am Elizabeth, I am here new and I am from the Czech Republic"

Věta, kterou jsem během prvních dvou týdnů řekla asi stokrát. A neméně tolikrát jsem slyšela odpovědi znalců: ... Aaa, Czechoslovakia! Ti, kteří v hodinách zeměpisu dávali pozor, se chvástají: Is it near Poland?

Život v Anglii je plný překvapení. Musím se vyrovnávat s předsudky všech možných druhů. Počínaje panem učitelem hudby, který usoudil, že jsem příbuzná skladatele Janáčka, přes kamarády, kteří se mě pokoušeli naučit znakovou řeč, když jsem nerozuměla jejich angličtině, konče systémem, který mě zařadil ve všech předmětech do nejhorších skupin, automaticky jen proto, že jsem cizinka.

Přišla jsem na hodinu matematiky a počítám: $0,2 \cdot 0,6$. Polévá mě horko z té jednoduchosti. Naštěstí Miss Lunn usoudila, že by bylo vhodné přeradit mě do vyšší skupiny. Jdu o skupinu výš: zaokrouhlujeme na stovky. Druhý den jsem jim přinesla české učebnice na jejich základě mě přesunuli do nejvyšší skupiny. Učiteli se moc líbily, půjčil si je na víkend a pokusil se je objednat, ale v angličtině je nevzdávají. Dneska jsme psali test. Začínal: zakroužkujte lichá čísla...

P.S. Zás tak lehké to nebylo, mají v tom systém, takže od lichých čísel jsme se prokousávali horou papírů až k nerovnicím, ale stejně. Doma si budu muset dát nějaký pěkně mastný příklad z české učebnice.

To, že matematika v Británii není na vysoké úrovni, bohatě nahrazují ostatní předměty, jako Humanities, Science a i tělesná výchova - i tam máme skupiny podle výkonů. Neměříme žádné osmistovky, dálky nebo Beep testy, ale právě jsme ukončili lekci fotbalu a zařadili jsme se do levelů. Jsem level 4a. To znamená, že student umí pracovat s míčem, komunikovat, pozorovat a vhodně si nadbíhat při cvičeních. Při hře ne vždy.

Včera jsme dostali úkol o pravidlech a rozmístění hráčů při netballu. Jak dlouho myslíte, že vám to potrvá udělat? Zeptala se Ms Shaw. Hodinu? hádá Georgina. Asi tak. To je fajn, ne? Hm, opisuju zadání, které zabírá téměř celou tabuli v naší šatně.

Když jsem o naší jediné přestávce mezi šedesáti-minutovými hodinami povídala anglickým holkám, že v Česku máme hodiny 45 minut a po každé přestávce, téměř nevěřily. Pak jsme šly na počítače a ukázala jsem jim fotku naší školy. Potom, co jsem je ujistila, že to opravdu není castle ani privateschool, popsaly budovu slovem vintage. Ve slovníku jsem našla, že to znamená: klasický, archivní, špičkový.

Škola, do které chodím tady, je křesťanská a supermoderní.

Obědy dostáváme na otisky prstů, o hodinách používáme iPady nebo laptopy a celá budova svým designem a novotou úplně září (byla postavena v roce 2012, předtím škola existovala v jiné budově). Ale o tom to není. Uchvacuje mě jejich přístup k práci a vzdělávání, jejich otevřenost. Celé škole vévodí kříž, který je zároveň oknem do školní kaple. Po stěnách chodeb jsou zlaté citáty od Shakespeara až po Matku Terezu a obrovská okna s výhledem na rozsáhlé, stálezelené školní pozemky. Třídy jsou krásné, plné plakátů, obrázků, moderní... a místo lavic máme stolky po čtyřech či po šesti. Každý učitel má svou třídu, takže kabinety tady moc nejsou.

Jdu ze školy a jsem šťastná, že jsem jedna z těch 1600 dětí (a teenagerů), kteří se v uniformách právě vyvalili ven. Tmavě modrý dav se rozbíhá k autům nebo školbusům a ani si už neuvědomují to, co já. Že mohou chodit do pravé anglické školy.

Elizabeth J.

Úspěšná maturantka 2014, bývalá žákyně naší školy a také jedna z hlavních opor školního časopisu v minulých letech. Zajímá se o knihy a kulturní dění, nyní studuje Filozofickou fakultu UK obor Anglistika - amerikanistika a Fakultu sociálních věd UK Mediální studia.

Protože úspěšně přežila nástrahy maturitní zkoušky, ráda se s vámi podělí o své dojmy.

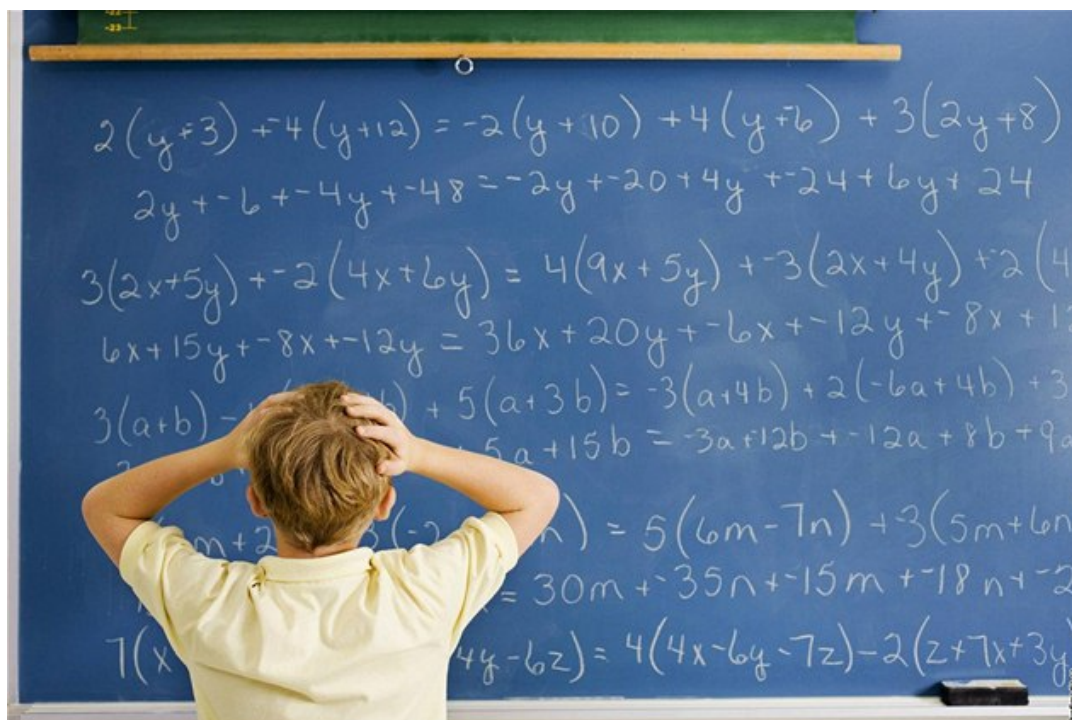

JAK SE NESTÁT KOFEINOHOLIKEM

Mě to nebavilo, vás to nebavilo a budoucí studenty čtvrtého ročníku to taky nebude bavit. O čem je řeč? Profesori už ví? Měli by. Je to ten okamžik, kdy přijdete na první hodinu a každý učitel (snad s výjimkou tělocviku) začne výuku sáhodlouhým monologem o důležitosti maturity, jak se na to musíte celý rok připravovat, dělat výpisky, nesmíte zaspát s maturitní prací a blablابلابلابلabl. Promiňte, páni a paní profesorky. Ale opravdu je to nudné, slyšet to první týden ve škole 30x. A navíc mi přišlo, že čím víc jsem to slyšela, tím méně jsem to brala vážně. Jak může maturita být něco seriózního, když hned na začátku z toho všichni dělají takovou bublinu?

Teď když po tom kritickém začátku mám vaši pozornost (protože, upřímně, kdo rád nepomlouvá profesory?) začnu se samotným článkem. Teprve teď po nejdelších prázdninách, které jsem kdy měla, si uvědomuji, co všechno jsem ten minulý rok udělala špatně a hlavně kolik stresu jsem si mohla ušetřit. Budu se zde věnovat 3 žhavým tématům. Maturitní práce, svaťák a samotná maturita. Pokud vás nějaká část nezajímá, klidně ji přeskočte. A ještě trochu copyrightu na začátek. Všechno jsou mé poznatky, což neznamená, že to samé se musí stát vám. Ale kdo ví?

Září se nám překulilo do října, takže témata maturitních prací rozebrány už jsou. Já jsem svou matu-

ritní práci začala vypracovávat asi 3 týdny před termínem odevzdání. Chyba. Téměř každý den po dobu (velice krátkých) tří týdnů jsem chodila spát ve 3 hodiny ráno, v 6 vstávala do školy, školní čas přežívala na kafi a odpoledne trávila v archívu, knihovně, nebo s pamětníky, které jsem vyzpovídala z

jejich historických zážitků. Řeknu vám to asi takhle. Bylo to hrozné. Veškerý sociální život šel na pár týdnů stranou a myslím, že ten stres, zda to stihnu, mi zkrátil život alespoň tak o rok. Nakonec to sice dobře dopadlo, práce se líbila, ale ty tři týdny byly vskutku pekelné.

Rady pro úspěšné napsání maturitní práce: sežente si materiály (knihovna, internet, archiv, rozhovory, televizní pořady, osobní zkušenosti, atd.). Když budete mít materiály, utřídte si je. Svůj k svému. Každý týden = 1 kapitola. Možná vám to nevyjde a budete muset dopsat na poslední chvíli dalších 5 kapitol, ale pořád lepší než těch mých milion stránek. Dávejte to průběžně číst svému konzultantovi. Zkoukne to, schválí a hlavně opraví chyby a překlepy. Tímto způsobem byste neměli přijít o rozum a nestát se kofeinolikem.

Svaťák. V dnešní době už se tomu ani tak nedá říkat. Moji rodiče se divili, když jsem přišla domů s tím, že mám téměř měsíc času doma, než půjdu k maturitě. Vypravovali mi o své maturitní přípravě, na kterou měli jen týden. Člověk si říká: „Dobrý, mám ještě měsíc.“ Ale tento měsíc si nechte čistě na učení. A do učení se opravdu nepočítá shánění materiálů. Takže jedno po druhém. Domluvte se se spolužáky na vypracovávání otázek. Pravděpodobně vám nebude vyhovovat styl, kterým to dotyčný/á sepsal/a, ale nebudete se muset prokousávat nekonečným kvantem informací. Pořídte si kopy čokolády, zakousněte se a pusťte se do toho. Nezapomínejte na odměny. Po dopoledni u učení si dejte procházku se psem. Po odpoledni si třeba napusťte vanu a sněžte vanu jahodové zmrzliny. (Na zhubnutí přebytečných kil budete mít dostatek času o prázdninách). A hlavně si nenainstalujte žádnou novou hru na počítač!!! Hry jsou v této době zlo! ZLO! A stejně tak i seriály (i když jeden bych Vám doporučila na přípravu na angličtinu - The Last Airbender - jedna epizoda má cca 20 minut, takže u toho „nezkejsnete“ na hodinu).

Den D. Apokalypsa. Kvádro a šaty. A jde se na to. Pravděpodobně jste nevyspali, jak jste se vše snažili dohnat o poslední noci. Věřte mi, vím, jak se cítíte, byla jsem vzhůru do 3. Srdce Vám tančí, žaludek kručí, a hlava? Prázdná. I když Vám přijde, že před školou nevíte ani ň, nezoufat. Od toho máte před každým předmětem čas na potítku, kde se opravdu zapotíte, jak se budete snažit sepsat všechno ze své neklidné mysli na jednu A4. Vzpomenete si. Pokud jste si to alespoň několikrát pořádně (= vnímali jste, co čtete) přečetli, něco na povrch vyleze. Opravdu. A zkoušející profesori nejsou zákešní a zlí (většinou). Pomůžou vám, tak i proto na ně buďte už teď radši milí.

Na konec pár poznámek, které jsem nikam nezařadila, ale stojí za promyšlení:

Jděte si zaběhat.

Profesoři nekoušou! (Ptejte se, radte se, ...)

Čokoláda je salát. (Kakaové boby rostou na stromech, tudíž jsou salát.)

Linda Kubová

JAK JSME SE OCITLI V OFFSIDU

Je pondělí 13. října, půl sedmé večer a před divadlem v Mladé Boleslavi se schází učitelé a studenti gymnázia. Dívky mají na sobě ty nejkrásnější večerní šaty a chlapci po dlouhé době vyndali ze svých skříní obleky. Všichni jsou natěšeni na to, až uvidí jedno z nejlepších představení, jaké kdy mladoboleslavské divadlo odehrálo. Kvůli chladnějšímu počasí většina lidí po nějaké chvíli odchází dovnitř a jdou si zabrat místa.

Je pár minut před sedmou hodinou a po sále se rozezní zvonek, jenž nás informuje, že dlouho očekávané vystoupení už za chvíli začne. Poté na pódium vstoupí skupina mužů, kteří se nám představí a po kterých začneme házet drobné. Herci spokojeně peníze sesbírají a hra může začít.

Jak už sám název napovídá, tato divadelní hra poukazuje na skupinu lidí, kterou spojuje jediné-vášeň k fotbalu. Jednoho dne se Eman Habásko mladší (Vojtěch Havelka) setkává na zápase svého oblíbeného týmu Viktorka Žižkov s panem Načeradcem (Martin Učík), náruživým fanouškem Slavie. Už v tuto chvíli se diváci neobyčejně baví, jelikož nám herci ve zpomaleném záběru ukazují, jak takový fotbalový zápas vlastně vypadá, a naznačují, jak zkušení fotbalisté to jsou. Tato humorná scéna

je vystřídána hádkou a nakonec dokonce rvačkou dvou hlavních postav. Muži jsou po chvíli odvedeni na policejní stanici. Spor se záhy urovná, když Načeradec zjistí, že je Eman nezaměstnaný. Zaplatí za něj pokutu a nabídne mu dokonce i práci ve svém obchodě s konfekcí. Tam si Eman získá oblibu manželky Načeradce Hedviky. Postavy Hedviky se na výbornou zhostil Martin Zbrožek, který ze začátku plnil úlohu obyčejného houslisty. Právě díky němu se v divadelním sále několikrát ozýval hlasitý smích diváků, jelikož zajistil nespočet komických situací. Představení může pokračovat, poněvadž Eman potká dívku Emilku (Petra Nakládalová), do které se zamiluje. Láska je vzájemná a dvojice se schází i přes zákaz Emilčina otce (Martin Hrubý). Eman si s ním moc nerozumí a často o něm říká, že je to keřnatka bahenní, jež sedí na prameni štěstí své vlastní dcery. Jakmile se komedie blíží ke konci, sami herci už nezvládají vtipné momenty a postupně se začínají bavit s námi. V závěru se Emilčin otec dozví o těhotenství své dcery a po její přímlově nakonec se svatbou souhlasí. V celé hře se objevilo nespočet bravurně zvládnutých písní. I v tuto

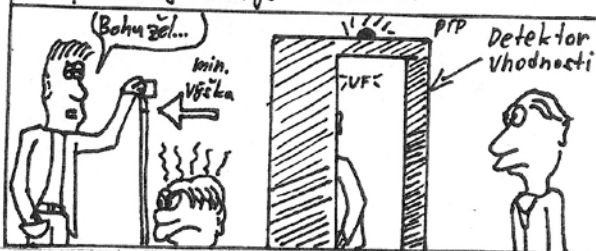
chvíli se diváci neobyčejně bavili. Zejména povedená byla píseň „Kdyby to tak bylo možný“, které se ujala herečka Petra Nakládalová a kterou nám na konci ještě jednou předvedla.

Krátce po desáté hodině představení končí. Herci se s námi loučí a my je odměňujeme potleskem vestoje. Všichni jsou překvapeni vynikajícím výkonem, ať už herců místních či těch hostujících z Prahy. Po chvíli se všichni odeberou do šaten pro své bundy a kabáty a odchází domů s myšlenkou, že tak vtipnou a povedenou hru už dlouho neviděli...

Barbora Zavřelová 8.O

Každý člověk se touží dostat mezi elitu. K tomu ovšem vede dlouhá a složitá cesta plná nejraznějších úskalí

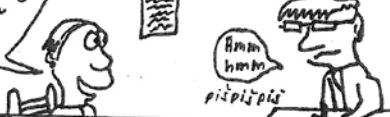

Studuji na ní pouze ti nejlepší z nejlepších, jen ti s nejvyšším potenciálem pro daný obor

Jako malý jsem rád vybíval písma z klávesnice a poté je pojídal. Od té doby píšu rychleji než kdokoliv jindy

Přijímání přání pro obor: Manager společnosti pro dodávku zeleniny

hmm
hmm
přijímá

Opravdu. Jsou tak rozmanití a originální že si pomalu ani nerozumí.

Naše pojetí reality je příliš ovlivněno naším podvědomím. Měli bychom se proto víc zaměřit na...

Tak, třído, nezapomeňte si zítra přinést vaše zápisy z poslední laboratorní práce. Vezměte si také své živé příklady organismů

a tak...

To však neplatí pro studenty toho nejprestižnějšího gymnázia na světě - Haradoxu

Nikomu proto nepřijde divné když někdo trochu vybočije.

Námísto mozku...

Pochází jistě z Turkenistánu, tam se to nosí běžně...

A to jsem jenom spadnul ze schodu

Týká se to i jednoho studenta z oboru medicíny.

Ten, kdo si vzorky nedonese má automaticky za pět. Času jste měli dost...

Ta blbá loď žere hromadu peněz

ZČERVENÁ, ZČERVENÁ....

Ať už znáte, nebo neznáte pokračování známé písně od Jiřího Suchého, pojďte si s námi zahrát veselou hru na barevné dny. Prvním listopadovým pátkem opět startujeme! O co jde? Každý první pátek v měsíci si oblečte cokoliv v domluvené barvě. Proč? Pro zábavu, pro rozzáření dne a také kvůli provětrání šatníku. Listopadový pátek je na řadě ČERVENÁ BARVA.

Nezapomeňte, 7. listopadu v pátek se trochu začervenejte, to sluší každému.

Pokud vás potkám na chodbě v čemkoli červeném, obdaruji vás malou sladkostí. Těší se na vás celá redakce Bakery a Libuše Mikulecká.

Ze všech nejvíc se mi líbí

Že je červená

Že je červená

Že je tak červenáááááá!

PS: Příští barvu v měsíci prosinci sledujte na nástěnce a plakátech. Ale už teď můžeme prozradit, že to bude barva adventu ☺